

Política via Twitter

«Si la política la fem via Twitter, els perquè no hi tenen cabuda i tot queda en titulars»

Teníem pressa per acomiadar l'any passat, tanta que no ens aturàvem a pensar en aquest enguany que s'estrena. La vacuna encara no canvia res del nostre dia a dia, ni les desavinences entre socis de govern ni entre l'independentisme en general. Ara ja sabem que finalment al febrer no votarem. És cert que el que té la democràcia és que els ciutadans, amb el vot, podem fer canviar l'arc parlamentari. I no ho és menys, de cert, que si la democràcia parlamentària és representativa, perquè els diputats són delegats del vot confiat, la CUP, en el si de la seva formació, es basa en la democràcia assembleària, raó per la qual és que els seus diputats van haver de sotmetre a l'assemblea aquell acord que havien negociat amb Junts pel Sí per a aquella investidura de president el candidat de la qual era Artur Mas, i va ser quan, després d'un empat, el "no" no l'investia.

Ve a tomb aquesta referència perquè la candidata del PDECat feia un twitt el proppassat diumenge dia 10 en el qual es demarcava d'una oferta del candidat d'ERC d'un possible govern de coalició. Diu: "li he dit en altres ocasions, però m'hi reafirmo @perearagones. El PDECat no deixarà que partits radicals i antisistema tornin a condicionar la voluntat dels electors i el futur del país". ¿Condicionar la voluntat dels electors? ¿Partits antisistema? El president Mas tenia la possibilitat de tornar a convocar eleccions abans de proposar un altre candidat i retirar-se.

Avui, malgrat el 1r d'octubre, amb repressió, presó i exili, l'independentisme institucional la força de la unitat no la demostra. I si no la demostra deu ser perquè no la deu voler, tot i ser conscients que per fer front a l'Estat es necessiten. El moment és difícil. Tan difícil com perquè ja ens hauríem de començar a plantejar si els dirigents polítics l'han de fer via Twitter, la política. I diria que no. Una política que, per cert, de propostes en ferm per treure'ns d'aquesta ensulsiada sanitària, econòmica, política i social, no en veiem, de moment, ni una. I ara ens haurem de tornar a esperar mesos i mesos.

Des que el president Torra va donar per acabada la legislatura ha passat un any. ¿Llavors, per què després de la primera onada de la pandèmia el govern no ha estat proactiu respecte la convocatòria electoral si la disjuntiva es debatia entre el dret a la salut i el dret a vot? Com que no tenim llei electoral pròpia perquè els partits catalans mai no l'han volguda, ens hem de sotmetre als dictats de la Loreg. ¿I què ha proposat el govern perquè segons la Loreg s'hagi vist forçat a desconvocar les eleccions? No ho sabem. Ningú no ens n'ha dit res. Potser perquè el govern no n'havia presentada cap de proposta de com fer les eleccions perquè tothom que volgués votar ho pogués fer amb tota garantia i sense que ningú se sentís exclòs.

Vivim políticament desconcertats i no pas per raó de la pandèmia. Si realment tothom és conscient que la legislatura ja no donava més de si ara fa un any, tal com va dir el president Torra, i vivim la incertesa d'un futur incert perquè no sabem com estarem epidemiològicament al maig, ¿per què ens ho hem de creure que llavors sí que el govern haurà estat capaç de garantir-nos-el, el vot, en tant que dret fonamental? ¿Per què al maig sí, i al febrer no?

De moment, la partida es juga en un escenari d'un govern en funcions, d'un govern sense President i amb un Parlament amb només la Diputació Permanent, i la política la fem, això sí, via Twitter, que vol dir missatges curts, en els quals els perquè explicatius dels raonaments no hi tenen cabuda perquè tot queda resolt en titulars, i així anem allargant una provisionalitat sense compromisos. Una provisionalitat que diria que obligarà els programes electorals a unes propostes

de govern més seriosament realistes i convincents que no pas altisonants, si no volen, com diu Josep Ramoneda, que les eleccions les decideixin els que es quedaran a casa. Ai!